

33. navadna nedelja – leto C

Jezus napove razdejanje templja

Ko so se nekateri pogovarjali o templju, kako je okrašen z lepimi kamni in zaobljubljenimi darovi, je rekel: »Prišli bodo dnevi, ko od tega, kar vidite, ne bo ostal kamen na kamnu, ki bi ne bil zrušen.«

Znamenja in preganjanja

Vprašali so ga: »Učitelj, kdaj pa bo to in kakšno bo znamenje, ko se bo to začelo goditi?« Rekel jim je: »Glejte, da se ne daste zavesti! Veliko jih bo namreč prišlo v mojem imenu in bodo govorili: ›Jaz sem,‹ ali ›Čas se je približal.‹ Ne hodite za njimi! Ko boste slišali o vojnah in vstajah, se ne ustrašite, kajti to se mora prej zgoditi, vendar še ne bo takoj konec.« Tedaj jim je govoril: »Vzdignil se bo narod proti narodu in kraljestvo proti kraljestvu. Veliki potresi bodo na mnogih krajih, kužne bolezni in lakota, grozote in velika znamenja z neba. Toda preden se bo to zgodilo, bodo nad vas dvigali roke, preganjali vas bodo, izročali v shodnice in ječe in zaradi mojega imena vas bodo vlačili pred kralje in oblastnike. Vam pa bo to dalo priložnost za pričevanje. Vtisnite si v srca to, da ne boste vnaprej preišljevali, kako bi se zagovarjali. Jaz vam bom namreč dal usta in modrost, kateri vsi vaši nasprotniki ne bodo mogli kljubovati ali ji ugovarjati. Izdajali vas bodo celo starši in bratje, sorodniki in prijatelji, in nekatere izmed vas bodo ubili. Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena, toda niti las z vaše glave se ne bo izgubil. S svojo stanovitnostjo si boste pridobili svoje življenje.« Lk 21,5-19

S svojo stanovitnostjo si boste pridobili svoje življenje

Zdi se mi, da sem včeraj pri evangeliju, ki pripoveduje o vdovi, ki je vztrajala v iskanju pravice pri krivičnem sodniku, prvič razumel, da Jezus povezuje stanovitnost in vero. Ko govori o vdovi, ki vztrajno išče pravico in jo končno najde, svojo priliko konča z vprašanjem: Ali bo Sin človekov, ko pride, našel vero na zemlji? Torej nas sprašuje ali nas bo našel tako vztrajne kot je bila uboga vdova. Današnji evangelij je le nadaljevanje včerajšnjega, bi lahko rekli. Stanovitnost nam zagotavlja večno življenje. Pojavlja pa se vprašanje: Kakšna stanovitnost, pri čem moramo vztrajati? O neki stanovitnosti je govoril tudi evangelij prejšnje nedelje, če se še spomnimo. Saduceji so bili izredno vztrajni pri vprašanju, čigava bo žena po smrti, če jo je imelo za ženo kar sedem bratov. Je to takšna stanovitnost, ki nam zagotavlja življenje?

O drugi stanovitnosti je govori današnji evangelij, ki opisuje dogajanje ob našem koncu. Jezus pravi, da bodo nad nas dvigali roke, nas preganjali, izročali v shodnice in ječe ... Pri tem pa nas spodbuja: Vtisnite si v srca to, da ne boste vnaprej preišljevali, kako bi se zagovarjali. Jaz vam bom namreč dal usta in modrost. Če skušamo sestaviti sliko iz treh evangelijev, lahko iz njih izluščimo dve jasni trditvi: Prava vera se mora odražati v stanovitnosti in samo stanovitnost bo nagrajena z večnim življenjem.

Prav primer saducejev in uboge vdove nam lahko zbistri pogled na pravo stanovitnost. Saduceji so vztrajali pri svojih špekulacijah, svojem razmišljanju, samo zato, da jim ne bi bilo potrebno nič narediti. Raje so razpravljali, kot živeli v resnici. Zanašali so se na svoj položaj in svojo pamet, a Bog je šel mimo. Vdova je življenje zastavila za resnico in pravico. Vedela je, kaj je v življenju dobro in pri tem vztrajala.

A tudi tu je nevarnost, da si po svoje prikrojimo pravico in resnico in pri njej vztrajamo misleč, da sledimo Bogu. Najbolj zanesljivo bo, če se vprašamo, pri čem pa je Jezus vztrajal do konca, v

čem je bil kot vzor vernika do konca dosleden. Pregovor pravi: kakršna smrt, takšno življenje. Pa pogledjmo na križu visečega Jezusa, pri čem vztraja, kaj je njegova stanovitnost.

»*Glej tvoja mati*«, reče Janezu, in materi: »*Glej tvoj sin*.« Kako čudovito vztrajanje v ljubezni. Jezus se tudi na križu ne zavrti okrog samega sebe, krivice ali česa podobnega. Živel je za drugi in za druge umira! Kako čudovita stanovitnost v ljubezni.

»*V tvoje roke izročam svojo dušo*,« reče Jezus na križu svojemu Očetu. Kako čudovit pogled na samega sebe. Jezus ve, kaj je bistveno. To je edino, kar ostane, le njegova duša. Vse je dal od sebe, nič ni ostalo. Pri tem ni nobene zagrenjenosti. Ohranja svoje dostojanstvo, ki mu ga je podaril Oče. In Očetu ga zopet vrača. V celoti je bil Njegov ljubljeni sin. Njegova stanovitnost je bila stanovitnost v ljubezni in spoštovanju samega sebe kot Božjega sina.

In čisto na koncu: »*Dopolnjeno je!*« Jezus je vztrajal do konca. Stanoviten je bil do konca v nalogi, ki mu jo je zaupal Oče. Vedno je skušal izpolniti Očetovo volje. V smrtnem boju je rekel: Če je mogoče naj gre ta kelih mimo mene, vendar tvoja, ne moja, volja naj se zgodi. Jezus je stanoviten v prizadevanju, da izpolni Očetovo voljo.

Ničesar preveč in ničesar premalo! Tako ob zadnji uri kot v življenju: ves predan ljubezni do bližnjih, vesel nad Božjim otroštvom in zavzet v izpolnjevanju Očetove volje. Bog nam daj takšno stanovitnost!